

Sygn. akt V CSK 581/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa [...] I. [...] S.A. w S.
przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty
postępowania kasacyjnego w kwocie 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa Wojewody [...] od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07,

nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

W ocenie skarżącego wskazana przyczyna kasacyjna przejawia się w oczywistym naruszeniu art. 361 § 2 k.c. przez odstąpienie od zastosowania zasady wyrównania korzyści z uszczerbkiem wskazanej w wydanym uprzednio w niniejszej sprawie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2016 r., V CSK 264/15. Jednakże wskazana kwalifikowana wadliwość zaskarżonego wyroku nie zachodzi, skoro Sąd Apelacyjny, dzieląc przedstawiony wyżej pogląd prawny Sądu Najwyższego (art. 398²⁰ k.p.c.) i przyjmując stosowanie reguły *compensatio lucri cum damno* wskazał, że uwzględnienie powództwa wynika jedynie z faktu niewykazania przez pozwanego rozmiaru korzyści odniesionej przez powoda, rzutującej na zakres udowodnionej przez powoda szkody (co do takiego rozkładu ciężaru dowodu por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

aw

jw